

HỒI THỨ TÁM MƯỜI SÁU
QUÁ SI MÊ THỔ LỘ TÂM TÌNH

Bất Bình đạo nhân là một tay cao thủ bàng môn tả đạo, trước nay vốn tính kiêu ngạo, chẳng coi ai ra gì. Tuy lão thấy bộ pháp Đoàn Dự kỳ dị nhưng trong bụng vẫn coi chàng là một nhân vật tầm thường chẳng có chi đáng để ý.

Bây giờ lão nghe chàng cùng Vương Ngọc Yến mấy lời đối đáp với nhau, lão có hiểu đầu chàng là kẻ tình si, ngoài Vương Ngọc Yến ra cơ hồ chàng không nhìn thấy ai nữa, lão vẫn tưởng chàng khinh mình không muốn hội kiến.

Bất Bình đạo nhân là người lòng dạ hiểm sâu, tuy căm hận trong lòng mà ngoài mặt vẫn thản nhiên như không có gì cả.

Vương Ngọc Yến thấy ai nấy đều để mắt nhìn chòng chọc vào mình cùng Đoàn Dự, thì không khỏi bối rối. Nàng còn sợ biểu ca mình nhân đó mà sinh chuyện hiểu lầm, liền cất tiếng gọi:

- Biểu ca! Tiểu muội bị người ta điểm huyết, biểu ca lại giải khai cho tiểu muội. Mộ Dung Phục không muốn lộ thái độ nữ nhi thường tình trước mắt mọi người, liền bảo Đặng Bách Xuyên:

- Đặng đại ca! Đại ca giải huyết đạo giùm Vương cô nương đi!

Rồi quay sang nói với Đoàn Dự:

- Đoàn huynh! Mời Đoàn huynh qua bên này!

Vương Ngọc Yến thấy Đoàn Dự vẫn đứng ỳ ra đó liền giục:

- Biểu ca ta mời công tử qua bên kia, vậy công tử sang đi!

Đoàn Dự thấy Vương Ngọc Yến kêu Mộ Dung Phục sang chiếu cố cho nàng và có vẻ coi mình như người ngoài, thì trong lòng chua xót vô cùng, chàng thần thờ lê gót qua bên Mộ Dung Phục.

Mộ Dung Phục nói:

- Đoàn huynh! Đệ đưa Đoàn huynh đi ra mắt liệt vị cao nhân.

Rồi giới thiệu:

- Vị này là Bất Bình đạo trưởng!

- Vị này là Ô tiên sinh!

Đoàn Dự ngoài miệng chỉ dạ, dạ mấy tiếng cho xuôi chuyện. Trong lòng chàng còn mãi nghĩ đầu. Chàng lẩm bẫm một mình.

- Rõ ràng mình đứng ngay bên cạnh nàng, sao nàng không bảo mình giải huyết mà phải gọi biểu ca? Xem thế đủ biết vừa rồi gặp cơn nguy cấp nàng phải gọi mình cũng chỉ là trường hợp ngộ biến tòng quyền mà thôi. Giả tử biểu ca chạy lại công nàng được, quyết nàng chẳng chịu để cho mình đụng đến người nàng.

- Nàng không để ta nâng đỡ thì còn sinh thú gì ở nhân gian nữa? Ta không về nước Đại Lý từ đây quyết đời bỏ không nhìn mặt nàng nữa. Hối ôi! Ta về chùa Thiên Long xuất gia đầu Phật, quy y dưới toà Khô Vinh đại sư... Từ đây rửa sạch lục căn, không nhiễm bụi trần...

Thậm chí bọn Đặng Bách Xuyên, Công Dã Càn... cũng được nàng coi tương đối còn gần hơn với mình, vì bọn này là thuộc hạ của biểu ca nàng. Mình với nàng đã không thân thích lại không quen biết từ xưa, chỉ là chỗ bèo mây hội ngộ, hay là người khách qua đường gặp nhau không hơn không kém thì khi nào nàng còn để tâm đến mình? Nàng có để cho mình trộm liếc dung nhan một chút hoặc được nàng hạ cố đảo con mắt khinh khi lướt qua mình một lượt đã là phúc bẩy mươi đời nhà mình rồi. Chẳng bao giờ nàng muốn cho mình đưa tay ra nâng đỡ nàng hết.

Bất Bình đạo nhân và Ô lão đại thấy cặp mắt lơ dờ của Đoàn Dự nhìn ra quăng không. Mộ Dung Phục dẫn chàng đi hội kiến với bọn mình mà chàng lơ dềnh chẳng để ý gì đến ai. Thêm vào thái độ hồ hững đó cặp chân mày chàng còn nhăn tít lại đây về âu sầu, rõ ra càng miễn cưỡng trong việc xã giao này.

Bất Bình đạo nhân cười ha hả reo lên:

- Thật là hân hạnh! Thật là hân hạnh!

Rồi lão đưa tay ra nắm lấy tay mặt Đoàn Dự.

Ô lão đại hiểu ý Bất Bình đạo nhân cũng tay nắm lấy tay trái chàng. Hành động của Ô lão đại lại còn bỉ ổi hơn Bất Bình đạo nhân. Tuy dụng ý của hai người giống nhau là chỗ chỉ cho Đoàn Dự phải đau đớn, nhưng Bất Bình đạo nhân không có gì lộ ra ngoài mặt, còn Ô lão đại thì giờ lối vũ phu, ai cũng trông rõ hẳn có ác ý.

Hai người nắm tay Đoàn Dự rồi vận công lực xiết chặt lại.

Chỉ trong khoảnh khắc, Bất Bình đạo nhân cảm thấy chân khí trong người cuộn cuộn tiết ra. Lão bất giác cả kinh, vội buông tay giật ra, nhưng hiện nay nội lực Đoàn Dự rất là thâm hậu, cổ tay chàng hút chặt lấy bàn tay Bất Bình đạo nhân như bị gắn liền vào nhau, đối phương không sao giật ra được. Một khi thần công của chu cấp đã phát động thì nó hút nội lực của đối phương mỗi lúc một nhanh.

Ô lão đại thiện nghề dùng độc, hẳn nắm cổ tay Đoàn Dự rồi liền vận độc chưởng công phu, thúc đẩy chất độc ở bàn tay mình cho truyền mạnh sang Đoàn Dự. Tuy bản tâm hẳn không phải muốn giết chàng, nhưng muốn cho chàng khắp người tê nhức ngứa ngáy không chịu nổi để chàng biết hẳn không phải tay vừa, phải mở miệng van lơn rồi hẳn sẽ cho thuốc giải độc. Đồng thời hẳn muốn ra oai cho ai nấy đều biết rằng chư tiên ba mươi sáu động, bẩy mươi hai đảo đều là những nhân vật phi thường, ai đã gặp thì có đường là xuống ngựa đầu hàng.

Ngờ đâu Đoàn Dự từ khi nuốt chu cấp vào rồi, bất luận chất độc gì cũng không ngấm vào người chàng được nữa.

Ô lão đại thấy độc chưởng mình không làm gì được Đoàn Dự mà chân khí trong người hẳn lại bị hút đi cuộn cuộn. Lão sợ hãi la lên:

- Ui chao!... người lại thi triển "Hoá công đại pháp" rồi!

Mộ Dung Phục không hiểu chân tướng về nội công của Đoàn Dự. Y thấy Bất Bình đạo nhân cùng Ô lão đại bị nguy khốn chỉ cho là chàng vận nội lực để phản kích. Y vội dùng thủ pháp mau lẹ phi thường, vận động chân lực để chặn đứng hấp lực của Chu Cáp thân công rồi vừa kéo Bất Bình đạo trưởng cùng Ô lão đại ra, vừa la lên:

- Đoàn huynh nên rộng lòng buông tha hai vị này ra!

Đoàn Dự giật mình trở về thực tại.

Chu Cáp thân công của chàng đã mấy phen bị tưởng lầm là Hoá công đại pháp. Chàng nghe tiếng la của Mộ Dung Phục liền thi triển thân pháp của bá phụ chàng là Đoàn Chính Minh truyền cho thu thân công lại.

Ô lão đại cố sức giựt mạnh bật được tay ra, hấn lạng người về phía sau, loạng choạng mấy bước mới dừng lại được. Hấn thẹn quá mặt đỏ bừng lên, vừa kinh hãi, vừa tức giận mà không biết làm thế nào?

Bất Bình đạo nhân kiến thức rất rộng. Lão biết nội lực của Đoàn Dự khác hẳn Hoá công đại pháp, một pháp thuật nổi tiếng tàn ác trên chốn giang hồ, mặc dầu lão chưa bị Hoá công đại pháp hành hạ bao giờ.

Ô lão đại vẫn la lớn:

- Hoá công đại pháp! Hoá công đại pháp!

Đoàn Dự tùm tùm cười nói:

- Tinh Tú lão quái Đinh Xuân Thu là hạng đê hèn bỉ ổi. Võ công của hắn so với ta thế nào được? Người thực chẳng khác gì ếch nằm đáy giếng ngó lên tưởng trời chỉ nhỏ bằng cái vung, nên không hiểu gì hết... Chao ôi! Thực là đáng buồn cho kẻ ngu muội!... Ha ha! Ha ha!...

Chàng còn muốn chế giễu Ô lão đại một lúc nữa, nhưng sực nhớ lại Vương Ngọc Yến coi mình như khách qua đường, bất giác thở dài sườn sượt.

Mộ Dung Phục nói với Bất Bình đạo trưởng cùng Ô lão đại:

- Đoàn huynh đây là dòng dõi chính thống họ Đoàn nước Đại Lý. Tuyệt kỹ Nhất dương chỉ và Lục mạch thần kiếm của nhà này thiệt là thiên hạ vô song. Tinh Tú lão quái bì thế nào được?

Y nói tới đây bỗng thấy cánh tay và bàn tay mặt mình mỗi lúc một sưng to lên mà không phải vì bị trúng song chùy của gã thấp lùn, thì trong lòng không khỏi kinh nghi. Y giơ tay lên coi thấy lưng bàn tay ẩn hiện sắc xanh. Đồng thời mũi ngửi thấy một mùi tanh tưởi rất khó chịu, chợt tỉnh ngộ la lên:

- Úi chà! Phải rồi! Tay mình bị Lục Ba hương lộ đao thấm vào da thịt rồi!

Y vội xoay lưỡi đao lại cho song đao hướng ra ngoài, còn lưỡi đao hướng vào mình rồi quay sang nói với Ô lão đại:

- Ô tiên sinh! Tại hạ xin hoàn lại cây khí giới này và xin tiên sinh tha lỗi cho! Ô lão đại giơ tay ra đón lấy mà vẫn không thấy Mộ Dung Phục xoay chuôi đao về phía mình. Hắn không biết làm thế nào để đón lấy, liền nở một nụ cười cầu tài nói:

- Xin lỗi các hạ! Lưỡi đao này kỳ lắm! Cầm vào lưỡi đao không được.

Hắn vừa nói vừa móc lấy một cái bình nhỏ mở nắp ra dốc một chút phấn vào bàn tay rồi nắm lấy lưng bàn tay Mộ Dung Phục.

Chỉ trong khoảnh khắc, thuốc ngấm vào trong da thịt. Mộ Dung Phục cảm thấy cánh tay mát rượi. Y biết là thuốc giải đã sinh hiệu nghiệm, liền tùm tùm cười, quăng quỷ đầu đao sang trả Ô lão đại.

Ô lão đại đón lấy đao rồi quay sang nhìn Đoàn Dự hỏi:

- Đoàn huynh đây đối với chúng ta là bạn hay là thù? Nếu là bạn thì phải một lòng một dạ với nhau, thành thực chỉ bảo nhau và giúp đỡ nhau mới phải. Nếu y là thù thì võ công cao đến đâu chúng ta cũng quyết một trận tử chiến.

Hắn nói xong, cặp mắt hau háu nhìn Đoàn Dự, với bộ mặt khẩn trương.

Đoàn Dự điều đứng vì tình, chàng có để ý gì đến cái anh hùng khí khái của Ô lão đại. Mặt buồn rười rượi, chàng cúi đầu xuống nói:

- Lòng ta phiền muộn đến cực điểm rồi! Hơi đâu mà đi can thiệp vào việc người khác. Ta không phải là bạn mà cũng chẳng thù hằn gì với các người. Công việc của các người ta chẳng bận tâm đến làm chi, nhất định không dấn mình vào công việc rắc rối của các người đâu. Hỡi ôi! Ta chỉ là một người đau khổ nhất thiên hạ, cổ kim chưa từng có ai bị hoàn cảnh đau đớn như ta! Ngẩng trời cao lồng lộng không ngăn giọt lệ sụt sùi. Kẻ biết ta bảo lòng ta éo le, chẳng biết ta bảo ta vành cạnh điều gì! Những cuộc đắc thắng trên chốn giang hồ nhỏ mọn khác nào con sâu cái kiến, có đáng chi mà ta phải bận lòng?

Nhân vật trên thế gian thực là thiên hình vạn trạng: Kẻ cầu danh, người hám lợi, kẻ mê muội vì tình, người giàu lòng nghĩa hiệp... Ai cũng chăm lo cho công cuộc mình theo đuổi và cho hoài bão của mình là to lớn cao thượng hơn hết. Nhưng người ngoài trông vào lại dè bủ hoặc cười ruồi, hoặc chửi đổng.

Hiện giờ cuộc mưu đồ của bọn Mộ Dung Phục là khôi phục lại nước Đại Yên. Mưu mô của bọn Ô lão đại là đối phó lại Thiên Sơn Đồng Mỗ. Cái hoài bão của Đoàn Dự là chỉ được khoé mắt xanh của Vương Ngọc Yến nhìn đến hay được nghe một lời nói dịu dàng của nàng, đã lấy làm mãn nguyện.

Bọn Ô lão đại coi Đoàn Dự là một chàng ngốc mà Đoàn Dự lại coi bọn Ô lão đại là hạng ngu muội chẳng biết gì. Thực ra chẳng biết ai ngu ngốc hay đúng hơn là chẳng ai ngu ngốc cả.

Bất Bình đạo trưởng thấy Đoàn Dự ngây ngô, dở điên dở khùng, lắm nhảm luôn miệng và sau một hai câu lắm bảm những gì không rõ, chàng lại đưa mắt nhìn trộm dung nhan Vương Ngọc Yến, lão đã đoán ra được bảy tám phần tâm sự chàng, liền quay lại nói với

Wang Ngọc Yến:

- Vương cô nương! Lệnh biểu huynh là Mộ Dung công tử đã ưng lời trượng nghĩa hiệp tiếp tay cho chúng ta cùng cử sự. Bản đạo mong rằng cô nương cũng tham dự vào công cuộc này chứ?

Vương Ngọc Yến đáp ngay:

- Phải rồi! Biểu ca tại hạ đã động tâm với các vị thì dĩ nhiên tại hạ cũng theo sau đạo trưởng để nghe lời sai bảo.

Bất Bình đạo nhân tùm tùm cười nói:

- Bần đạo đâu dám thế? Cô nương dạy quá lời.

Bất Bình đạo trưởng lại quay sang nói với Đoàn Dự:

- Mộ Dung công tử đã đi cùng đường với bọn bần đạo, Vương cô nương cũng chịu theo luôn. Nếu Đoàn công tử chịu tham dự vào công cuộc đại cử của bọn bần đạo thì toàn thể bọn bần đạo cảm kích vô cùng! Trường hợp mà công tử không để ý đến nghĩa cử này thì xin tùy tiện. Công tử tính sao?

Lão vừa nói vừa đưa tay lên ra chiêu tiễn khách.

Ô lão đại nói ngập ngừng:

- Cái đó... Cái đó...

Ô lão đại lòng ngay như ruột ngựa, không hiểu cử chỉ thâm trầm của Bất Bình đạo nhân. Hắn e rằng Đoàn Dự thấy lão xua khách như vậy sẽ bỏ đi ngay, thì vụ cơ mật này sẽ bị tiết lộ. Hắn có biết đâu rằng Vương Ngọc Yến đã ở lại thì có đuổi Đoàn Dự cũng không chịu bỏ đi. Hắn cầm cây quý đầu đao toan xăm xăm bước tới ngăn trở, bỗng thấy Đoàn Dự bước tới đưa chân ra khoanh trên mặt gạch rồi đáp lời Bất Bình đạo trưởng:

- Đạo trưởng bảo ta tùy tiện, vậy ta đi đâu bây giờ. Trời đất tuy bao la bát ngát mà tìm đâu cho Đoàn Dự này được một chỗ dung thân? Ta... không còn biết đi đâu được nữa.

Bất Bình đạo trưởng tùm tùm cười nói:

- Đã thế thì Đoàn công tử theo bọn ta càng tốt. Và lúc đến việc công tử cứ việc đứng bàng quan cũng được, hai bên chúng ta chẳng cần hỗ trợ cho nhau.

Ô lão đại vẫn có ý nghi ngờ, Bất Bình đạo nhân nhìn hắn đưa mắt ra hiệu rồi nói:

- Ô lão đại! Người làm việc gì cũng cẩn thận quá! Lại đây! Lại đây! Ba mươi sáu vị động chúa, bảy mươi hai vị đảo chúa thì bần đạo được nghe đại danh đến quá nửa từ lâu, mà chưa được gặp bao giờ. Từ nay chúng ta đã cùng có một kẻ thù chung, người nên dẫn Mộ Dung công tử, Đoàn công tử cùng bần đạo đi yết kiến mọi người.

Ô lão đại đáp:

- Đương nhiên phải thế!

Rồi hắn gọi tên họ từng người để giới thiệu. Bấy nhiêu người, mỗi người hùng cứ một phương mà chưa biết mặt nhau đến quá nửa.

Lúc Ô lão đại dẫn bọn Mộ Dung Phục đi ra mắt mọi người thì thường thường có người lên tiếng:

- Té ra y là động chủ Động mỡ.

Hoặc có người nói:

- Đảo chúa đảo này oai danh lừng lẫy, không ngờ bữa nay mới được gặp mặt.

Mộ Dung Phục tự hỏi:

- Những người này đã kết nạp với nhau mà sao họ không quen biết nhau? Xem tình hình này thì bây giờ họ mới gặp nhau là một.

Tổng số người hiện diện là một trăm lẻ tám tay cao thủ hải ngoại thì bốn người đang lúc hỗn chiến bị Mộ Dung Phục đánh chết. Bốn thuộc hạ bốn người này nhìn Mộ Dung Phục bằng con mắt căm hờn, nổi oán thù lộ ra ngoài mặt.

Mộ Dung Phục đồng dục:

- Tại hạ lỡ tay hại lầm mấy vị bằng hữu, trong lòng rất lấy làm hối hận. Từ đây sắp tới, tại hạ xin hết sức đền bù lại lỗi lầm. Nếu vị nào không rộng lượng tha thứ cho, lúc này chúng ta đang cần phải chống ngăn kẻ địch, xin hãy gác mối thù oán ra một bên, chờ khi nào xong việc lớn rồi sẽ mời quý bạn đến Yên tử ở Cô Tô để tại hạ giải quyết cho xong.

Ô lão đại nói:

- Thế là hay lắm. Mộ Dung công tử là người nhanh nhẹn lại mau mồm miệng. Những anh em ở đây tưởng nên bỏ hết mọi mối oán thù để chống đại địch trước mắt. Bao nhiêu điều hiềm khích nhỏ mọn nên bỏ qua đi. Nếu vị nào tâm mắt thiển cận không nghĩ tới mối thù chung lại còn nhân cơ hội này để báo thù riêng thì là hạng người thế nào?

Đại đa số quân hào đều lớn tiếng nói:

- Đó là con người làm hại đến toàn thể. Chúng ta phải thanh toán họ trước.

Có người nói:

- Nếu bọn mình không trừ khử được Thiên Sơn Đồng Mã thì tính mệnh cũng chẳng còn nói chi đến chuyện tư thù tư oán nữa.

Có người lại nói:

- Dưới cái ổ lộn nhào còn quả trứng nào toàn vẹn được chẳng? Xin Ô lão đại, Mộ Dung công tử cùng các vị cứ yên lòng, không ai ngu xuẩn đến thế đâu!

Mộ Dung Phục nói:

- Đã vậy thì tại hạ xin có lời tạ tội. Nhưng không hiểu vị nào đối với tại hạ có mối hiềm khích, xin nói ra cho biết?

Bất Bình đạo nhân nói:

- Ô lão đại! Chúng ta đã cùng nhau tham dự việc lớn cũng như người cùng đi một chuyến thuyền, phải che chở cho nhau. Thiên Sơn Đồng Mã có những điểm nào gớm ghê, phiên người nói cho mọi người nghe để bản đạo biết trước mà phòng bị cho khỏi mất đầu một cách đột ngột vì chẳng hiểu gì.

Ô lão đại nói:

- Các vị muốn suy tôn tại hạ tạm thời chủ trương kế hoạch lớn lao này, nhưng Ô mỗ tài sơ trí thiếu, không cáng đáng nổi trọng nhiệm. Nay được Mộ Dung công tử, Bất Bình

đạo trưởng, Kiếm thần Phù dung tiên tử cùng các vị giúp đỡ, trách nhiệm của tại hạ mới nhẹ đi được nhiều.

Trong đám đông có tiếng người nói:

- Thôi đừng nói dài dòng nữa, phiền lắm.

Có người nóng nảy văng tục:

- Mẹ kiếp! Bọn mình ruột nóng như lửa đốt, tính mạng treo đầu sợi tóc mà hán còn nói rườm rà vô ích, dường như đến đây để nghe hán nói chuyện tiêu khiển?

Ô lão đại cười nói:

- Hồng huynh đệ động mở miệng là nói tục.

Rồi hán ra lệnh:

- Khâm đảo chúa đảo Hải Mã! Phiền đảo chúa ra giữ mặt đông nam. Nếu có địch nhân đến thám thính thì tín hiệu cho anh em. Hoắc động chúa động Tử Nham! Phiền động chúa coi giữ mặt chính tây...

Ô lão đại phất tám tay cao thủ ra trấn giữ tám phương vị. Tám người này đều tuân lệnh dẫn bọn thuộc hạ chia nhau đi các ngả canh giữ.

Mộ Dung Phục nghĩ thầm:

- Tám vị động chúa và đảo chúa này xem ra ai cũng có vẻ kiêu ngạo và đều là những nhân vật hung hãn ngang ngược. Thế mà họ đều tuân theo hiệu lệnh của Ô lão đại một cách mau lẹ và người nào cũng ra chiều khiếp sợ. Xem thế thì đủ biết người chủ mưu việc này có quyền lớn mà kẻ đối đầu khiến cho bọn họ khiếp sợ đến cùng cực. Mình mà ưng thuận hợp sức với bọn họ trong vụ này chắc phải hành động tàn nhẫn đây.

Ô lão đại chờ cho tám vị đảo chúa động chúa đi rồi lại nói:

- Xin các vị ngồi cả xuống để tại hạ thuật lại những nỗi thống khổ của chúng ta.

Bao Bất Đồng cười nói:

- Bọn các người đây làm những việc giết người, đốt nhà, dùng độc và cướp bóc như cơm bữa, gã nào cũng hung tàn độc ác. Trong một đời người chắc đã nhúng tay vào không biết bao nhiêu là điều tội lỗi thì còn kêu khổ sở cái gì? Lão huynh nói đến hai chữ "thống khổ" thật không hợp lý chút nào.

Mộ Dung Phục nói:

- Bao tam ca! Tam ca nên lặng nghe động chúa thuật chuyện, đừng xen vào cho mất thì giờ!

Bao Bất Đồng âm ức đáp:

- Tại hạ thấy y nói không hợp lý, chẳng chịu được nên có mấy lời nói thẳng mà thôi. Tuy gã nói vậy nhưng Mộ Dung Phục đã ngăn cản nên sau gã cũng không nói gì nữa.

Ô lão đại nhăn nhó cười nói:

- Lời Bao huynh quả thực không sai! Ô mô tuy bản lãnh tâm thường nhưng tính khí lại quật cường. Chỉ có mình lấn áp người thì được chứ chẳng chịu ai lấn áp mình. Ngờ đâu, hồi ôi...

Ô lão đại vừa la lên một tiếng hồi ôi thì bên cạnh cũng có tiếng người than "Hồi ôi!", nghe rất thê lương và còn lớn hơn nhiều.

Mọi người quay lại xem ai thì thấy Đoàn Dự hai tay chấp đũa sau lưng, ngừng mặt lên trời nhìn vầng trăng bạc mà ngâm câu: "Vùng trăng vàng vạc giữa trời, Chị Hằng có tỏ nỗi người đăm chiêu?" Ý tứ câu thơ này là vùng trăng thanh khiết, người đẹp thướt tha mà mối sầu của mình khôn bề dải tỏ. Nhưng chung quanh hầu hết là những tay võ biên vô học thì biết làm sao được khúc tình hoài bão của chàng.

Mọi người hau háu nhìn chàng bằng đôi mắt căm tức vì chàng đã cắt đứt câu chuyện. Vương Ngọc Yến hiểu ý chàng, nằng sợ biểu ca phiến trách, liền đưa mắt ngó trộm Mộ Dung Phục, nhưng thấy y chỉ chăm chú nhìn Ô lão đại, chẳng để ý gì đến lời thơ của Đoàn Dự, nằng mới yên lòng.

Bỗng nghe Ô lão đại nói:

- Mộ Dung công tử và đạo trưởng cùng các vị lúc này đã là người trong một đoàn. Đệ có nói ra cũng không sợ các vị chê cười. Bọn đảo chúa và động chúa chúng ta tiêu dao hải ngoại, ai cũng tưởng là tự do thoải mái lắm. Nhưng tình thực ai cũng bị mù Thiên Sơn Đồng Mô quản thúc. Nói ra hơi khó nghe nhưng thiệt tình chúng ta đều là nô lệ của mù. Trong mỗi năm thế nào cũng một hai lần mù phái người đến trách mắng vuốt mặt không kịp, chẳng khác gì mắng chó mắng mèo, người đời dù nhẫn nại đến đâu cũng không chịu nổi. Bao huynh tưởng chúng ta bị mù thóa mạ thế chắc là căm giận lắm. Nhưng không phải đâu. Mù phái người đến mắng chửi càng thậm tệ bao nhiêu thì chúng ta càng lấy làm sung sướng bấy nhiêu...

Bao Bất Đồng không nhịn được hỏi xen vào:

- Thế thì kỳ thật. Sao trong thiên hạ lại có hạng người hèn nhất đến thế? Nghe người mắng chửi thậm tệ nhục nhã lại lấy làm sung sướng bao giờ?

Ô lão đại nói:

- Bao huynh chưa hiểu. Đại phúc mới được mù phái người đến mắng chửi cho một chặp và thế là chúng ta đã khỏi một năm tai nạn. Trong các động, trên các đảo đầu đấy đều mở yến tiệc ăn mừng mấy ngày để khánh hạ đảo mình hay động mình đã được bình yên. Hồi ôi! Làm con người mà phải chịu cực đến thế thì quả là đê tiện thật! Nếu sứ giả của Đồng Mô phái đến mà không mắng chửi chúng ta bằng những lời lẽ thô tục ti tiện, hoặc đào bới đến thượng tổ mười tám đời ra mà nhiếc móc, thì còn có ngày phải khổ sở hơn nữa. Bao huynh nên biết rằng nếu mù không phái người đến chửi mắng thì lại phái người đến đánh đập. Ai may mắn bị đánh ba chục côn lớn mà không đến nỗi gãy chân gãy tay cũng đặt tiệc ăn mừng. Bao Bất Đồng cùng Phong Ba ác đưa mắt nhìn nhau mà cười. Cả hai gã cùng cố sức nín nhịn không thì nổi lên những tràng cười to. Ai đời đã bị đánh đập đến mấy chục côn mà còn mở tiệc ăn mừng bao giờ? Thiệt là chuyện ly kỳ cổ kim chưa ai nói đến.

Ô lão đại nói bằng một giọng rất thê lương, người chung quanh ai cũng nghiêng răng căm tức, đủ tỏ đó là việc có thực.

Đoàn Dự trong đầu óc chỉ nghĩ đến một mình Vương Ngọc Yến nhưng khi chàng đưa mắt ngó thì thấy nàng chăm chú nhìn Ô lão đại thuật chuyện. Nét mặt nàng lộ vẻ cực kỳ sợ hãi, bất giác chàng cũng để tai nghe xem Ô lão đại nói gì.

Chàng vừa nghe mấy câu đã không nhịn được, đập tay hỏi:

- Có lý nào thế được? Có lý nào thế được? Mụ Thiên Sơn Đồng Mỗ này dù là tiên hay là yêu ma quỷ quái mà càn rỡ đến thế? Há chẳng khinh người quá lắm ư?

Ô lão đại nói:

- Đoàn công tử nói phải lắm! Mụ Thiên Sơn Đồng Mỗ khinh nhờn lấn áp chúng ta, lại ngược đãi không bằng con chó con lợn. Thường khi mụ sai người đánh bằng roi vọt mà còn cho người đóng đinh vào lưng chúng ta. Tư Mã đảo chúa! Xin đảo chúa cho các bạn đây coi những vết thương bị đánh bằng mẫn tiên.

Một lão già gầy như que củi nói:

- Hồ thẹn ơi là hồ thẹn!

Lão cởi áo chia lưng ra thì thấy năm vết ngang sáu vết dọc hầy còn ngấn huyết đỏ tươi khiến ai trông thấy cũng phải ghê rợn, căm hờn và biết rằng lúc lão chịu đòn tất phải đau khổ đến cùng cực.

Một đại hán mặt đen lớn tiếng nói:

- Thế đã thấm vào đâu. Xin các vị coi lưng tại hạ bị đóng đinh.

Hắn vừa nói vừa cởi áo ra thì thấy ba cây đinh sắt dài bảy tấc to tướng đóng vào lưng hắn. Mũi đinh đã vùi vào đủ tỏ hắn bị cực hình này đã lâu rồi, mà không hiểu tại sao hắn không nghĩ cách nhổ đinh ra?

Lại thấy một nhà sư lên tiếng:

- Vụ thí chủ bị thảm hình có lẽ chưa bằng tiểu tăng.

Nhà sư nói xong vén áo tăng bào bên trái ra, mọi người nhìn thấy bên đùi lão, giữa xương tỳ bà bị xỏ một sợi dây sắt. Dây này xỏ thông lên đến cổ tay. Cổ tay nhà sư khẽ động đậy một chút là chạm đến xương tỳ bà, đau đớn không biết thế nào mà nói!

Đoàn Dự kêu lên:

- Hồng rồi! Hồng rồi! Thiên hạ lại có hạng người nham hiểm thâm độc đến thế là cùng! Ô lão đại! Đoàn Dự này quyết ý giúp đỡ. Chúng ta đồng tâm hiệp lực trừ cái hại lớn này cho võ lâm.

Ô lão đại nói:

- Đa tạ Đoàn công tử có lòng trượng nghĩa giúp cho chúng ta.

Hắn lại quay sang nói với Mộ Dung Phục:

- Những người tụ hội ở đây không một ai là chưa bị mụ Đồng Mỗ ức hiếp và hạ độc thủ. Trước nay ai cũng sợ thủ đoạn ghê gớm của mụ, nên đành nuốt giận chịu đau khổ cho

qua ngày tháng. May mà trời còn có mắt, mù lão tặc tàn ác dã man này tất có ngày phải đền tội.

© [HQD](#)